

STÂNCA ROȘIE

(ROMANUL FOTINIEI SANDRIS)

V

Toată noaptea aceea, Anghelos își amintea și comenta discuția ce-o avusese cu Fotini.

Mai întâiu întâlnirea cu verii îndrăgostiți îi făcuse plăcere, fiindcă în adâncul sufletului îi răsări speranța că putea să-i fie de folos drept o pildă bună... Iată, și astăzi încă, din întâia clipă, îndrăznise să spue verișoarei unele lucruri, pe care nu le-ar fi spus poate niciodată...

Iar vorbele ei, nu, nu erau de loc lipsite de oarecare doză de speranță. Toate chiar câte nu le rostise, îl bucurau mai mult. Il făcuse bătrân în față; dar ca să întrebuițeze un cuvânt atât de hiperbolic, se gândea el, înseamnă că era dintr'un capriciu și că în adevăr îi făcea impresia unui om mult mai tânăr de cum era. Despre aceasta, trebuia să fie sigur. Pe urmă, la întrebarea lui dacă ar fi putut să-l iubească, Fotini o pusese pe neașteptate în legătură cu a ei, dacă îi pare mai frumoasă sau urâtă. *Tot una este* — spusese. Și Anghelos încheia că în dimineața, când o încredința, vai! cu câtă sinceritate, că este fata cea mai frumoasă din câte a văzut în viața lui, era pentru ea tot una, ca și cum i-ar fi zis că el, din partea lui, dacă n'ar fi fost vărul ei, ar fi putut foarte bine s'o iubească. De sigur, aceasta și ceva mai mult însemnau vorbele lui, dar numai convorbirea din după amiaza aceea îl putuse convinge că și Fotini le prinsese firul.

Dacă n'ar fi fost vărul ei... Ba nu, zău, ideea rudeniei trebuie să fi fost o piedică de neînălăturat pentru mintea Fotiniei... Groaza care se zugrăvise pe fața ei, în clipa când vorbeau despre dragostea celor doi veri, a! nu era de loc prefăcută! Lui Anghelos îi fu teamă. I se păru că i se arată

înainte viziunea însângerată a Stâncii Roșii, piedică grozavă și de neînălăturat, peste care, dacă se hotăra cineva să treacă, ar fi dat de prăpastie, de abis, de haos. Și totuși, — se gândea el —, nici o idee, nici o prejudecată, chiar și în creerul cel mai rudimentar, n'ar fi în stare să stea împotriva, îndată ce ar începe să vorbească dinăuntru ceva mai puternic, — sufletul însuși, natura, un sentiment adevărat, o simpatie pornită. Era oare o mare îndrăzneală să spere aceasta din partea verișoarei? Știa că nicio femeie pân' acum nu putuse să se împotrivescă magnetului frumuseții lui oacheșe, bărbătești. De unde ar fi putut să găsească Fotini atâta putere? Pe neașteptate, într'o bună zi se putea pomeni foarte bine îndrăgostită nebunește, fără să-și dea seama nici ea însăși cum. Orice piedică atunci, până și Stânca Roșie, ar fi dat înapoi, ar fi căzut în chip automat.

De ce nu?... Amintirile îi revin. Seara, când se întorceau în trăsură la vilă, nu lăsaseră pe Mimis să șadă lângă vizitiu, ca la ducere, ci-l luaseră cu ei înăuntru. Și cei trei copii se îngheuseră veseli pe scaunul din urmă, Fotini la mijloc. Aproape în tot timpul drumului, fata era aplecată spre vărul ei, se rezema pe el, îi îmbrățișa spatele cu mâna. Iar el o ținea de mijloc.

Era foarte naturală și simplă îmbrățișarea lor, fiindcă altfel cu greu s'ar fi putut ține câteși trei pe scaunul mic, și cu deosebire atunci când trăsură suia vreo coastă grea. Și totuși era o îmbrățișare de dragoste. Ori de câte ori se sfârșea vreo convorbire, iar noaptea cu lună reaprindea cu vraja ei dorința tânărului, dacă strângea mai puternic mijlocul cald și aducea un moment fata mai

aproape, — îndată simțea și strânsoarea ei mai caldă, și avea dulcea și îmbătătoarea impresie că ținea în brațe o creatură care-l iubea, îl iubea. Nu fiindcă îi era văr, ci fiindcă era el.

Și dela un astfel de sentiment, — socotea el, — până la dragostea pe care o dorea tânărul, departarea era foarte mare, dar și foarte mică.

În ziua aceea, Mimis plecase de dimineață la oraș și Anghelos nu fu de loc necăjit. Domnul Sandris la prăvălie, Mimis la școală, doamna Sandri, greoaie și lenevoasă, nu-i mai rămânea decât vara lui. Toată dimineața numai ei doi. Doamna Sandri, ca și cum îi era milă că nepotul ei rămăsese singur, îl sfătuia să plece și el la oraș, să se ducă la club, să se întâlnească cu prieteni, ca să nu se plictisească așa de repede. Acesta însă mărturisii fără înconjur că n'a venit la oraș, ci la țară, că tovarășia rudelor lui iubite îl distra nespun de mult și că, mai mult decât oricare alta, îl încânta tovarășia Fotiniei.

Doamna Sandri dădea din cap: «cum vrei!». De fapt însă nu credea nimic. «Săracu, — se gândea, — se plictisește, dar ce să facă!».

Neroadă nu era doamna Sandri. Pățise însă și ea ceea ce pătesc multe mame, mai deștepte chiar. Nu-și dădea seama că fiica ei crescuse. O socotea încă copil, și numai copil, care nu putea interesa în mod serios pe un bărbat de vârsta lui Anghelos. De aceea și încrederea ei era absolută. O, dânsa știa foarte bine, că și pe verii primari poate uneori să-i pue diavolul să se iubească sau să pățească ceva mai rău: fără să se iubească, să se creadă îndrăgostiți... Dar niciodată, niciodată nu i-ar fi trecut prin minte bănuiala că Anghelos și Fotini puteau fi dintre verii aceia stăpâniți de păcat. Și când îi vedea, când numai pe ei doi, când pe toți trei, dela fereastra vilei sau din chioșc, jucându-se ceasuri întregi cu cerculețul, sau alergând unul după altul ca niște nebuni pe aleile grădinii, sau tăvălindu-se în zarva de râsete și țipete pe povârnișul dealului, sau plecând cu barca la pescuit, sau șezând pe pietrele mari de pe malul mării, dedați la convorbiri nesfârșite, sau plimbându-se îmbrățișați pe podiș, cântând și uitându-se la mare, — buna d-na Sandri credea că Anghelos făcea pe copilul ca să fie pe placul verilor lui, și admira mult noblețea, naivitatea, bunătatea, ca și răbdarea lui. Uneori chiar râdea și de pățanie.

— Așa pătesc oamenii buni, zicea; copiii îi schimbă după cum vreau ei.

— Ei bine! dacă n'ai să-i vezi într'o bună zi certându-se și luându-se la bătae, să zici bogda-proste! zicea d-l Sandris.

O bună bucată de vreme, dimineața, Anghelos o petrecuse în odăița Fotiniei.

Îl luase ca să-i arate tezaurul ei: o mică colecție de mărci poștale, — era pretextul ei, — broderiile ei, de pe vremea când urma încă la școala d-nei

Daculo, — uite! albumele ei și florile presate, — ia uite aici! la fluturii ei, desenele, penarele, — trei-patru cutiuțe de catifea cu oglinjoare și cu muzică, — darurile ei de amintire, gătelile ei scumpe. Era un muzeu întreg din lucruri strălucitoare, cochete și frumoase, candido și nevino-vate, parfumate toate cu stânjinelul obișnuit și cu aroma feciorească ce năvălea cuibușorul.

Este cea din urmă păpușe a mea, zise Fotini

— Acum ai să vezi și cel mai bun dar al meu! îi zise.

Și trase sertarul de jos al unui dulap și scoase din el o păpușe mare, îmbrăcată ca o fată de împărat. Multă vreme se uitară amândoi la ea și râseră.

— Este cea din urmă păpușe a mea, zise Fotini, și ca o făptură din urmă ce e, o iubesc mult! Paaa!

Și o sărută.

— Te joci cu ea uneori și acum? întrebă Anghelos.

— De ce nu? mărturisii Fotini; ori de câte ori vreau să-mi amintesc de trecut... — Hai, Polly, trimite un sărut unchiului tău!

Și luă mânuța păpușei, o apropiă de buzele ei, și apoi i-o întinse lui Anghelos cu o suflare. În clipa aceea redeveni cu adevărat un copil. Tânărul

se uită fermecat la fața ei zâmbitoare, care credea că se micșorase, cu ochii lucioși, cari căpătaseră deodată cea mai limpede culoare a cerului, atât de dulce, atât de copilărească, așa cum nu-i mai văzuse. Și-și aduse aminte de amazoana cu rochia lungă și ochi de femeie... Câtă deosebire între Fotini care alerga ieri călare, pe iapa bălană, și între Fotini care ținea acum în mână cea din urmă păpușă a ei! A trebuit să-și scoboare puțin privirile spre pieptul bogat, nealterat, ca să se convingă de identitate.

— Nu mi-ai arătat însă ce cărți ai, îi zise de îndată ce puse la loc și păpușa; poți să-mi arăți vreuna?

— Cum să nu! făcu Fotini.

Și deschise un dulăpior, în care erau așezate câteva cărți. Erau cărțile vechi de școală, împreună cu caete, și vreo cinci-șase romane englezești și franțuzești, din colecția «pentru tineret». Anghelos se uită la ele pe rând și fu foarte mirat când în colecția aceea albă descoperi și pe «Leone, Leoni».

— Cum, ai citit și pe asta?

— Auzi colo!

— Și-ai înțeles-o?

— Dar ce? e mare filozofie?

— Adică, ți-a plăcut, am vrut să spun?...

— O minune! cea mai frumoasă carte pe care am citit-o. Eu am văzut Venetia, care e descrisă în ea, și o știu.

— Ai mai citit și altele la fel?

— Hm! foarte puțin. Să-ți spun drept, nu prea îmi plac romanele. O prietenă a mea îmi împrumută din când în când. Pe unele le găsesc simpatic; sunt însă și altele nesărate... Doamne, Doamne! Uite, toate aceste romane englezești și franțuzești pe care le vezi, nu au nimic în ele. M'a hotărât să le cumpăr guvernanta mea, o englezoaică pe care am avut-o până mai anul trecut.

Și pe când închidea dulăpiorul, pronunță foarte comic:

— Păcat de bani!

Anghelos se așezase pe divan, lângă fereastră. Canaturile, din pricina soarelui, erau aplecate și prin crăpăturile lor privea sceptic o bucată de verdeață din grădină împodobită cu flori.

Romanul acela, o carte roșie, înflăcărată, atât de nepotrivită în casa pașnică, feciorelnică, îl intrigase. Și fu cuprins de curiozitatea să afle până în ce măsură putuse să-l înțeleagă Fotini.

— E! îi strigă ea, după ce își puse lucrurile la loc și, apropiindu-se, îl văzu pe gânduri: ți s'au înecat corăbiile?

Se așază lângă el. Anghelos zâmbi.

— Știi la ce mă gândesc! îi zise. Ca să înțeleagă cineva un roman ca «Leone Leoni»¹⁾, trebuie

să fi fost cel puțin odată îndrăgostit în viața lui. Tu ai iubit vreodată?

— Nu, niciodată. Dar ce are a face? Oricum poate cineva să înțeleagă o povestire frumoasă. Sau crezi că sunt copil de țâță, ca să nu-mi dau seama de lume?

— Așa dar n'ai iubit?

— Nu.

— Ascultă... lui tăticu nu-i spui, măicuții tot așa, lui Mimi nu... mie însă poți să-mi spui.

— Știu, și dacă ar fi fost, ți-aș fi spus.

— Curios! murmură Anghelos privind-o drept în ochi. Dar la urma urmei tu trebuie să cunoști mulți tineri... și din vedere, și mai de-aproape. Niciodată nu ți s'a întâmplat să spui: «Uite, pe acesta aș vrea să-l iau?»

— Cel dintâiu da, cel de-al doilea nu.

— Adică?...

— Uite, e un băiat care-mi place mai mult decât ceilalți; dar niciodată, niciodată nu mi-am spus că pe acesta am să-l iau.

— Adevărat! și cum se numește?

— Stefanos... e student.

— E aici?

— Nu, la Atena... nu cred să fi venit încă... nu l-am văzut.

— A, nu sunteți prieteni?

— De loc. Il văd numai pe stradă. E oacheș, ca un arap, dar simpatic. Se uită la mine, mă uit și eu la el, și atât. Cum să spun: «pe acesta îl iau», dacă nu-l cunosc? Dar, dacă s'o întâmpla vreodată să ne cunoaștem mai bine și dacă mi-o plăcea, poate... nu zic... poate să-l iubesc. Acum însă nu, nici pe el, nici pe altul. Nici că am iubit vreodată. Ei, acum ești mulțumit... sau crezi că-ți spun minciuni?

— Ba de loc; te cred.

Și o credea în adevăr. Ochii strălucitori cu pleoapele ei curate, spuneau mai vorbitor chiar decât gura, că n'au fost turburați, întunecați de furtuna sufletului.

— Tu ai iubit vreodată? îl întrebă pe aneșteptate.

— Eu... nu!

— Nu mai spune! zise cu vocea târăgănată și cu o strâmbătură de neîncredere Fotini.

— Serios. Ori de câte ori mi s'a părut că am iubit, m'am înșelat. Am cunoscut multe, dar la urmă... vedeam că nu erau ceea ce îmi închipuiam. De aceea nici nu m'am căsătorit până acum.

— Am auzit însă că în curând ai să te însori... Cu o fată, Eliza... nu?

— A, da... o fată foarte bună, știi. Ne cunoaștem; ideea există din ambele părți, dar asta nu înseamnă, c'o iubesc, — toate ca toate! — nici nu e sigur că am s'o iau în căsătorie...

— Fiindcă, de sigur, până s'o cunoști mai bine și să constăți dacă e ceea ce ți-ai închipuit, poate să-ți placă alta.

¹⁾ «Leone Leoni», roman de George Sand, tradus în I. elenă de I. Schylitis, Atena, 1886.

— Tot ce se poate!

Fotini dădu din căpșor.

— Dragă, spune-mi mai bine că ești un nestatornic!... Lași pe una și iei pe alta... Ca și Mimis!... Se vede că e ereditar în familia voastră.

— Așa? mulțumesc! zise tânărul râzând fără să vrea la amintirea unei cutii pline cu bilețele, pe care, cu adevărat, o avusese și el cândva, în tinerețea lui, ca și Mimis. Dar de ce zici în familia voastră și nu zici în familia noastră?

— A, mă ierți! zise Fotini cu vioiciune și cu un gest frumos de protestare. Pe mine nu mă amesteca! Eu sunt fata tatii, din neamul lui Sanders, Englezoaică!

— Englezoaică... Zachintiană.

— Da! Englezoaică-Zachintiană! Și știi ce înseamnă! Inseamnă că se poate să nu iubesc niciodată; dar dacă se va întâmpla totuș să iubesc odată, — s'a isprăvit! are să fie întâia și cea din urmă oară!

Se ridicase și, pe când rostea ultimele cuvinte, își freca cruciș și răsturnând palmele: s'a isprăvit! Anghelos se înfioră.

Pe înserate, plimbându-se și stând de vorbă, ajunseră fără să bage de seamă până la grădinița cu zarzavaturi. Era aproape de Sfânta Fotini, în spatele vechei case a «bunicului». Zarzavaturile înverzeau în toate nuanțele, dela fragedul galben-auriu, până la verdele întunecos al untdelemnului, în răzoarele simetrice ale grădinii; unul din cele mai mari era semănat cu pepeni galbeni și verzi.

— Plante atât de mici, și pot face fructe așa de mari, zise, ca să spună ceva, Anghelos; nu-i și acesta unul din paradoxele naturii?

— Da, se grăbi să răspundă Mimis; exact aceeaș idee a avut-o și un filozof, până în ziua în care i-a căzut drept în nas o ghindă din stejar, și și-a schimbat-o.

— În nas? întrebă Fotini.

— Tu, fetițo dragă, să vorbești numai *Sâmbăta!* îi răspunse Mimis, cam supărat că îi stricase cu gluma ei frumosul răspuns.

Zicala *numai Sâmbăta* rămăsese de pomină dela nenea Anastasis, grădinarul. Intr'o zi, — povesti Fotini, — pe când erau mici, îl necăjeau în grădină în timp ce săpă, și-l tot întrebau.

— Dar asta nu se spune, zise Fotini, să ți-o spue mai bine Mimis...

Mimis i-o spuse la ureche cu cea mai mare plăcere.

— Și atunci nenea Anastasis, — încheie Fotini, — ne-a răspuns *numai Sâmbăta*, dar cu un ton!... Îți închipui ce râs a fost! Sunt ani de-atunci și tot mai ținem minte și se vede că n'o să uităm niciodată acest răspuns.

— Așa iau ființă proverbele, zise Anghelos.

— Adevărat?... așa s'or fi făcând?... întrebă Fotini având aerul că era cu gândul aiurea.

Se aplecase și se uita acum cu atenție la bostani. Aveau floricele multe, ascunse sub frunzele late. Unele prinseseră chiar și rod.

— Uite, uite câți pepeni se pregătesc.

Și deodată:

— Nu știi, Anhele, ce repede se coc! Să stai aici noaptea, în timpul verii, cu lună, și e-o plăcere! În mijlocul tăcerii, auzi un crrr... crrr... Sunt pepenii copti cari trosnesc și cresc. Zile întregi îi vedeai mici, cruzi, piperniciți... de zi-ceai că n'au să se facă niciodată... și deodată le vine vremea, și iacă, se fac într'o noapte. Și dacă se întâmplă să iei în mână vreunul, — așa cum deseori am făcut eu, — simți crrr... crrr... cum îți crește în mâini. Mister!

Tânărul își închipui impresia și o găsi interesantă și bizară. Și o puse îndată în legătură cu o altă impresie, pe care o avea tocmai dela Fotini. Tot așa i se părea și lui, ori de câte ori o apuca și o strângea în brațe. Trupul fetei, în vremea creșterii lui, plin de sevă, se umfla, creștea din moment în moment. Era cel mai puternic, cel mai minunat dintre farmecele epocii ei de desvoltare trupestă. Acum câțiva ani ai fi crezut-o poate mică, crudă, pipernicită, și ai fi zis că n'are să se coacă niciodată. Deodată însă vine clipa, și iacă, într'un an se face femeie. Și era anul acesta noaptea fermecătoare cu lună, în care crește trosnind fructul plin de miez. De aceea îmbrățișarea ei avea atâta mișcare, atâta viață, atâta pornire. O strângea și simțea, — mister! — crescând în brațele lui.

Nu-i era așa dar destulă plăcerea ascunsă și neasemănată, de care se bucura atât de ușor, cu dreptul de văr? — se gândea acum Anghelos; de ce să ceară mai mult, cu primejdia s'o piardă și pe aceasta? De ce să caute să-i răsădească o dragoste, poate nefolositoare pentru el, iar pentru ea, nelegiuită, profană, întunecoasă, neiertată?

De dimineață, salutarea în odăița care mirosea a stânjinel și feciorie făcu să-l năpădească un simțământ de milă care-l îmblânzea și-l desarma. Ii fu milă de ea, ca și cum îi făcea cea mai mare nedreptate. Se gândi la nestatornicie, se mai gândi că la urma urmei n'o iubea decât din dorința să o aibă trupestă. Și iată că acest trup, putea să-l vadă, să se bucure de el, să-l îmbrățișeze, să-l sărute. Ii era de ajuns. De ce era atât de egoist? De ce să împodobească în zadar, cu vorbele obișnuite și gesturile veșnic aceleași, o dorință efemeră poate, care putea cu timpul să se stingă neîndestulată, așa cum deseori i se întâmplase? Și căindu-se de ceea ce visa dimineața, seara se hotărî să fie cu ea mai simplu, naiv, cu aer părintesc, — să se uite la ea cu priviri de dragoste, fără magnet, să-i vorbească fără viclenie.

Avea credința că era a lui!

Zilele treceau la Stânca Roșie cu aceeaș felurime monotonă.

Anghelos, credincios cât putea hotărîrii, nu făcea altceva decât să ascundă de verișoară plăcerea care i-o stârneau sărutul, îmbrățișarea, mângâerea ei, și să fie atent să n'o supere pe neașteptate cu îndrăzneala pe care i-o dădea dorința arzătoare. Și la vorbele ca și în privirile lui, era cu mare băgare de seamă și măsurat. Intr'o zi chiar, când

Mimis se desbrăcase

venise iar vorba despre cei doi veri îndrăgostiți, ajunsese pân'acolo, încât să spue că rândul trecut glumise și că perechea acum îi pricinuia groază.

Pornirea lui însă, cu toate acestea, nu se stinge! Zi cu zi creștea și ea ca trupșorul Fotiniei. Erau clipe când se lupta cu adevărat cu sine însuși, ca să nu uite de făgăduială și să riște totul cu îndrăzneala lui. Dar din privire nu izbutea să ascundă magnetul, și nici din vorbe să înlătore vicșugul. Ii spunea vorbe bizare, neînțelese, de o ființă cu totul alta. Nenorocire! In mijlocul acelei naturi erotice, care-l deșteptă și-l reîntineri, — natură erotică și el până în ultimul grad, — fusese cuprins, fără să-și dea seama, de cea mai puternică dorință din viața lui. Ai fi zis că tinerețea lui, înainte să se stingă cu totul, se reaprinsese. Și cât de puternică și primejdioasă era această flacără târzie, pe care o nesocotea voința lui, i-o lămuri o întâmplare în chipul cel mai dulce și cel mai dureros.

In ziua aceea, — ziua a zecea, — lui Mimis îi fu lene să se mai ducă la școală, și de dimineață făcu pe bolnavul. In curând însă se făcu bine și pe la unsprezece coborîră amândoi la mare. Fotini fu nevoită să rămâie acasă, fiindcă aveau musafiri. Era o doamnă bătrână cu fiica ei, — aproape tot atât de bătrână și ea, — două exemplare de urățenie meridională. Anghelos ar fi rămas încă în salon; dar doamna și domnișoara Flagotoru erau așa de flecare și neroade, iar Mimis pe de altă parte îi făcea semne stăruitoare să plece, încât nu putu la urmă să ocolească — lucru foarte rar și numai când era absolută nevoie, — despărțirea momentană de Fotini. Apoi ea însăși le spusese încet:

— Duceți-vă și, după ce pleacă, viu și eu după voi.

Când se pomeniră pe stâncile țărmlui, înaintară spre partea de apus, trecură pe sub prăpastie și ieșiră încolo pe o plajă care nu era netedă și care forma un mic golf. Și aici pietrele și stâncile ieșite din mare, drepte sau culcate, nu lipseau; iar dacă nu erau în număr atât de mare, ca la țărmlu unde se scaldau temeliile sălbaticice ale Sâncii Roșii, erau însă mai înalte, unele chiar din largul apei, uriașe. Coasta aceasta a dealului, săpată jos la golf, avea o înălțime mai scăzută, dar la urcat era tot așa de grea. Și Anghelos se mira cum de nu săpaseră acolo o scară ca să coboare de-a-dreptul din livada de măslini la țărml, fără să fie nevoiți să ocolească.

— Odinioară, zise Mimis, știu minte că aveam o scară de lemn. Dar nu știu ce s'a făcut. Era de pe vremea când aveam aici o cabină pentru băile noastre.

— Acum nu mai aveți cabină?

— E un lux zadarnic într'o astfel de pustietate și cu astfel de stânci. Parcă nu ne scaldăm și așa când avem poftă? Cine ne vede? Apoi avem și barca.

Anghelos privi marea. Convorbirea asta îi făcu poftă de bae. Ziua era caldă, cu adevărat întâia zi de vară. Soarele săruta arzător; marea se întindea nemișcată, ca și cum ar fi fost moleșită de sărutările lui, iar vântul slab aducea un miros îmbătător de apă.

— Zău, îmi vine să fac bae, zise Anghelos.

— Haide, facem o bae? propuse Mimis.

Și fără să aștepte răspuns, scoase un strigăt de bucurie.

Hotărîrea fu luată. Iși alege fiecare câte-o piatră mare și începură să se desbrace. Erau desbrăcați pe jumătate, când auziră de departe vocea Fotiniei.

— Hei!... unde sunteți?

— Aici! îi strigă Mimis, o să facem bae.

Fata alergă cât putu mai repede pe nisipul neîntins și îi văzu o clipă ascunși pe jumătate după pietre, în cămăși, extatică și veselă.

— Și eu! făcu repede; am să fac și eu bae!

— Nu, n'ai să faci, zise Mimis, ai să răcești.

— Ce vorbești, dragă! Azi e ca în luna lui Cuptor...

— Fotini, ai să te îmbolnăvești.

— Lasă-mă în pace! Mă reped să-mi iau costumul și viu și eu să fac bae.

Și dispăru fugind.

În tot intervalul acesta, Anghelos nu spuse nici da, nici nu. Preferă să întrebe numai dacă au plecat «frumoasele doamne»; dar fără să primească răspuns.

— E nebună după înnot, zise Mimis.

— Lasă, că n'are să pățească nimic; e cald astăzi, îl liniști Anghelos.

Mimis se desbrăcase. Se ridică în picioare pe piatra lui, și cu o mână dinainte, ca o frunză de smochină dintr'o statuie pudică și frumoasă, înainte la margine de tot și, cufundându-și jucăuș și neastâmpărat piciorul în apă, încercă temperatura. La început cu râsete și țipete; apoi se liniști și se făcu serios.

— Hm! nu-i prea rece apa! zise.

Anghelos din partea cealaltă, cu flanela încă pe el, șezând și așteptând să-i treacă sudoarea, privea corpul gol al efebului și-l admira. Era, în adevăr, ceva perfect. Așezat pe soclul acela roșu-verzui ca de aramă, pe piatra ieșită din apă, acoperită de sus până jos cu alge, în fața oglinzii apelor liniștite, — cerul albastru, cu acea culoare matinală difuză, care arată întregul lui haos — privi cea mai frumoasă statuie însuflețită.

Dacă pudoarea barbară nu l-ar fi făcut să se acopere cu mâna dinainte, — gest de Afrodită, necunoscut efebilor din arta antică și din viața celor vechi, — ar fi semănat în întregime cu o marmoră colorată, însuflețită de dalta unui Praxiteles. Trăsăturile acelea frumoase, aspre și sălbatice ale stâncii pitorești dela picioarele lui, — parcă se strâmbaseră dinadins pentru antiteză, — cu câtă putere arătau toată noblețea, grația și gingășia liniilor, dela curbura piciorului întins, până sus la cârlionții blonzi ai capului. Floarea tânără a corpului omenesc se deschidea mândră la soare, plină de frumusețe... Membrele simetrice înfrăteau liniile lor minunate, foarte potrivite, ca și cum se sărutau cu dragoste. Nicio umflătură nu diforma pieptul lat și bine făcut; curba abdomenului, ponderată și ea, proporțională cu lățimea șoldurilor, nu aducea nicio disonanță întregului plastic și culoarea acestor armonii virile, era albă ca zăpada, cu străluciri aurii și trandafirii.

Rămase acolo câteva clipe, aplecat, nehotărît, meteoric; apoi, dintr'odată, să zici că se amorsează marea de el și-l trase, căzu în brațele ei cu capul. Viziunea olimpică dispăru în cufundarea adâncă. Anghelos, singur, privea acum suprafața albastră, ușor tulburată, așteptând să apară undeva capul frumos; și prin minte, ca fulgerul, îi trecu o idee.

— «Cu toate acestea, — ar fi zis, dacă ar fi vorbit, — nu există un lucru mai frumos în natură decât corpul efebului, când e perfect».

Amândoi buni înotători, înaintară departe în larg. Stânca cea mai depărtată din apă era ținta pentru lungile lor curse. Pe ea se odihneau puțin și se aruncau din nou. Astfel, de mai multe ori, Anghelos mai văzu corpul efebic în toată strălucirea lui, ieșind cu grație din apă și lucind ud la soare.

Dar mai mult decât orice alt obiect artistic viu, îl fermecau brațele dulci ale mării. Aceasta îl umplea de desfătare, îi dăruia putere și bună dispoziție. Vesel, se juca nebunește cu tovarășul lui, ca unul de aceeaș vârstă. Se lua după el să-l ajungă, îl stropea, îl înhăța, se silea să-l dea cu capul la fund, râdea, țipa. Și din când în când, obosit, călca pe fundul plin de ierburi, își încrușișă la piept brațele și închidea ochii pe jumătate spre soare, cu o nespusă voioșie.

În unul din aceste momente, — tot alergând, se apropiară din nou de mal, — Anghelos deschise ochii și se uită spre Stânca Roșie. În fața lui, Mimis înota cu mișcări nebunești, arcuite, iar corpul întins ieșea din apă aproape întreg, și erau clipe când credeai că zbură în aer, abia atingând spuma.

Din întâmplare, privirile lui Anghelos, pe când urmăreau înotarea grațioasă, căzură asupra unui punct de pe mal, pe o piatră dreaptă, destul de departe de locul unde se desbrăcaseră ei. Văzu... și, aproape speriat, strigă:

— Fotini!

Mimis călcă apa numaidecât și privi.

— Ia te uită ce nebună! murmură; zis și făcut!

Fotini apăru de după piatra înaltă care o ascundea de privirile lor și se pregătea să se arunce în apă. Purta un costum de pânză, de un albastru închis, — pantaloni largi uniți cu un bust fără mâneci, decoltat. Părul îl ascunsese într'o bonetă de cauciuc de aceeaș culoare, cu fundulițe. Picioarele, până la genunchi, goale; goale și brațele și gâtul până la începutul pieptului. Angelos avu o întâie impresie curioasă. Pe când avea încă în minte viziunea efebului gol, așa cum o văzuse pe soclul de piatră, i se păru că noua statuie n'avea frumusețea severă a celeilalte. Nu numai fiindcă o urătea costumul; ci mai ales, fiindcă liniile pieptului femeesc și ale coapselor, din natură prea umflate, alcătuiau o disarmonie contrastantă față cu membrele. Pe de altă parte, nu era aproape de ea și nu putea prinde nimic altceva decât forma rece. Ei bine, forma aceasta, nu, nu era atâta de artistică, atât de perfectă ca cealaltă.

Ca și cum ar fi voit să-și alunge impresia și să-și topească mai repede greșeala, se întinse și începu să înoate spre piatră. Alături îl urma și Mimis, strigând:

— Fotini! stai să-ți treacă nădușeala!... Venim și noi acum să te învecăm.

— Fotini se uita la ei, gesticula cu mâna și le spunea ceva. Dar vocea ei nu ajungea limpede până la urechile lor. Când se apropiară puțin auziră:

Se așază mai întâiu pe piatră și, cu mâinile rezemate la spate, întinse picioarele înainte și tulbură puțin apa

— Nu!... nu veniți!... să mă arunc întâiu și pe urmă.

Mimi râse ca și cum auzise cel mai curios lucru.

— I-e rușine, zise.

— Are dreptate, răspunse Anghelos; las'o întâiu să se arunce... și-i arătăm noi!

Și se opri, dar în sine desamăgît. Sfiala fecioarei, atât de firească, i se păru cu toate acestea ca o a doua urâtenie și disarmonie. Iși formase, se vede, ideea nedefinită, că Fotiniei nu putea să-i fie rușine, și mai ales cu un costum care-i acoperea corpul întreg. Și ar fi găsit mult mai potrivit, dacă ar fi văzut-o, de pildă, lângă el atât de goală și atât de nevinovată și lipsită de orice viclesug, încât să nu aibă de loc conștiința goliciunii ei.

Și încă ceva la care nu se aștepta: Fotini nu se aruncă dintr'odată în apă. Sperios și urât, — foarte

urât. Se așază mai întâiu pe piatră și, cu mâinile rezemate la spate, întinse picioarele înainte și tulbură puțin apa. Apoi alunecă pe spate, și ținându-se mereu de piatră, călcă jos, își stabili echilibrul, lăsă libere una câte una mâinile, și făcu în apa mică trei, patru pași mărunți și sfioși. Apa îi venia în acel loc până deasupra genunchilor.

— I-e frig! râse Mimis, ca și cum vedea cel mai curios lucru.

Deodată, cu hotărîre, fata se cufundă până la gât. Și mișcând mâinile cu putere, tulbură în cerc apa și se înconjură de valuri mici nebune și de spume albe. În mijlocul acestei furtuni artificiale, când moara de vânt a brațelor se opri, se zărea numai căpșorul acoperit cu boneta.

În curând se făcu senin. Și căpșorul cu boneta începu să înainteze în larg. Din când în când luceau mâini și picioare.

Fotini înota.

— Vino! vino! bine ai venit!... așa, bravo!... aici suntem!... strigă Mimis pe când depărtarea dintre ei se micșora, cu gândul mereu la înecat.

Fotini se apropia. Anghelos înota spre ea vesel. Diferitele urâtenii pe care le văzuse de departe, îi dădeau tot curajul să se apropie de un trupșor gol în mare și neprimejdios, care, dacă ar fi fost altfel, poate că ar fi șovăit.

Deodată se opri o clipă, parcă îi veni amețea, leșin, membrele nu voia să-l mai țină și fu nevoit să calce pe o piatră. O văzu, — o văzu de-a aproape.

Venea drept spre el. Mâinile, brațele ei, închipuiau cu fiecare mișcare o cunună albă, care-i acoperea pe jumătate fața, apoi se deschideau, se întindeau în raze strălucitoare, cu picături de diamante, și lăsau să strălucească în voie gâtul ridicat și puțin pieptul. Figura ei mai palidă la părțile albe și mai vișinie la cele roșii, își încorda trăsăturile și luase o expresie neobișnuită de viață. Ochiu închiși pe jumătate, ai fi zis că nu se puteau împotrivi luminii și unei încântări tainice. În ritmul înotului i se umflau și desumflau obraji, sufla din gură, iar nările mici erau în veșnică mișcare. Oboseala, agonia, mișcarea întregii figuri, extazul ei și beția te duceau în greșală. Ai fi zis că fecioara se sbătea în brațele unui iubit nevăzut, strânsă, în puterea patimii, în clipa cea mai plăcută a iubirii. Atât de frumoasă și atât de mare Anghelos n'o văzuse, nu și-o închipuisese niciodată. Și de cum simți mai de aproape carnea și suflarea ei, asprimea de mai înainte a liniilor se făcu din nou flăcăară, frumusețe, ispitire. Cu toată amețea, cu toată turburarea lui, râse o clipă de sine însuși, atât pentru că se arătase neîncrăzător față de statua depărtată a Fotiniei, cât și pentru că admirase prea mult la început plasticitatea rece a unui adolescent.

Se opri și o așteptă. Ea însă, când ajunsese până la o anumită depărtare de el, coti brusca, ca și

cum voia să-l ocolească. Mimis atunci se năpusti în urma ei, s'o ajungă. Iși veni în fire și Anghelos și putu să-l urmeze. Ea îi văzu.

— A, nu! strigă. Nu vreau să vă apropiați de mine. Ați auzit?... nu vreau!

Și căută cu toate puterile să se îndepărteze.

— Ce tot vorbești, dragă!... Am să te bag cu capul la fund, nu-mi scapi, n'ai grije! îi strigă Mimis.

— Anhele! pune mâna pe el! nu-l lăsa! se rugă Fotini.

Și cum se văzu încolțită, călcă apa și se cufundă în mare până la bărbie.

— Anhele, strigă iar, mă supăr pe tine. Pe viața mamei, dacă vii aici, nu mai vorbesc cu tine!

I-e rușine sau i-e teamă? se gândi Anghelos. Și fiindcă crezu că i-e rușine, alergă și apucă pe Mimis de umăr.

— Nu, îi zise; las'o, nu-i bine ce faci.

Ți-ai găsit! Ii scăpă, se năpusti cu mișcări de săgeată, ajunse pe Fotini, o înhăță de gât și o băgă cu capul în apă odată... de două ori... de trei ori...

Golfulețul răsună de țipete și râsete.

Anghelos râdea de departe. Nu mai avea curajul să se apropie de trupușorul gol, în mare. Ii era destul cât văzuse... Și cu atât mai mult, alături de dorință, îi crescuseră și teama, când o revăzu la fața apei, la câțiva pași de el, trecând culcată. Mai întâiu umerii puternici, apoi adâncitura grațioasă a spatelui care se pierdea în apă, și la o mică depărtare, rotunjimile gemene, care se umflau dinăuntrul stofei, lipită pe carnea tremurătoare. Celelalte se vedeau tulburi, gălbui, în unda argintie.

La un moment îi veni o nebunie. Vroia să alerge la ea. Ce-l opri? Nici el nu știe. Probabil că n'a avut nici timpul convenit, fiindcă Fotini întorsese deodată se pe spate, ca să facă pluta.

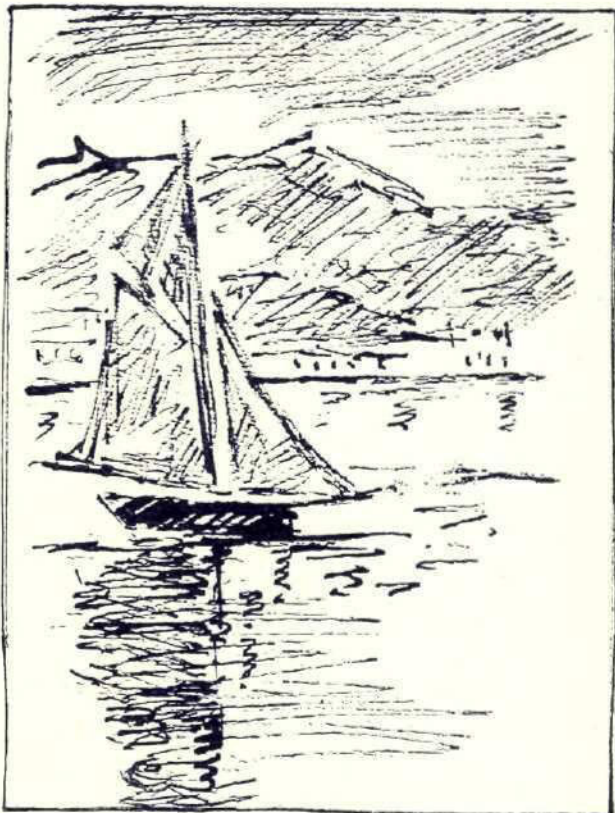
Nemișcată, întinsă, cu mâinile încrucișate pe piept se lăsa târîtă în voie de curent.

— Uite! uite! strigă, m'am înecat! m'am în-

neecat! Ah, cât e de frumos!... ce dulce mă duce valul!

Curios lucru!...

În urma iritării lui, Anghelos găsi melancolică și funebră imaginea aceea voioasă. Se uită în jur

Stânca Roșie, magnet irezistibil

la pustietatea aceea cu aerul speriat, și Stânca Roșie, magnet irezistibil, îi atrase privirea și gândul. Ai fi zis că o furtună grozavă mocnea în gigantul roșu, care stăpânea marea și priveleştea; ai fi crezut că sângele se urcase în sălbatica lui față, ca să-l înnece.

VI

Noaptea era răcoare. Anghelos lăsa ferestrele deschise, dar închidea canaturile, care erau în formă de jaluzele. În noaptea aceea i se păru foarte cald. Și se sculă și deschise larg canaturile.

De obicei se acoperea cu un cearcef și o pătură subțire. Acum păturile i se părură prea grele. Și se sculă iar, aruncă pătura subțire și puse pe el numai cearceful.

Dar fără nici un rezultat. Orele treceau și-i era cu neputință să adoarmă. La urmă i se păru că i-e frig și se sculă din nou să închidă canaturile.

Culcându-se apoi în pat, luă iar pătura și o întinse pe el. Dar înainte să se culce bine și să se acopere, rămase pe gânduri, cu ochii deschiși, multă vreme...

Se culcă, se acoperi, închise ochii, își înfipse fața în perna răcoroasă, se sili să adoarmă, — dar i-a fost cu neputință și pace! Insomnia îl înhățase de păr. Știa bine; așa avea să se svârcolească până mâine dimineață.

Se hotărî să se resemneze.

Se sculă, aprinse lampa, — ora trei, — își puse

o haină pe el, peste cămașa de noapte, și luă o carte să cetească. Peste puțin o închise. Nici asta!

Ce să facă? Se gândi să se îmbrace și să iasă afară. Dar îi fu teamă să nu fie auzit de ceilalți și să le tulbure somnul.

Puse mâna pe frunte; ardea ca jarul. La inimă; bătea să se rupă. Se uită în oglinda toaletei; fața îi era palidă ca ceara, iar ochii îi străluceau ca niște cărbuni aprinși...

O insomnie chinuitoare ca asta, cu o astfel de ațătare, avea pentru întâia oară în viața lui. Viziunea de ieri, dela mare, îl înnebunise de-abinelea. Nici o clipă nu putea s'o uite; nici o clipă nu putea să alunge din mintea arzătoare trupul gol al Fotiniei, așa cum îl văzuse înnotând și apropiindu-se de el; pieptul de zăpadă care ieșea din apă, cu tainicele adâncimi nepătrunse, și fața, o față cu ochișorii visători și cu suflarea voluptoasă.

Fusese învins în așa măsură, încât nu se mai străduia să alunge imaginea ispitei, și se silea, dimpotrivă, s'o facă mai vie și mai limpede. Și cu închipuirea, o gusta. I se părea că o ținea la piept, și o ținea, gol și el, în mare.

Cât de mult se căia acum că n'a alergat după ea, că a ascultat-o, că i-a fost teamă... Ce prost a fost! Poate că s'ar fi strecurat și asta pe lângă toate celelalte mângâieri și jocuri din domeniul drepturilor de rudă... Să caute un nou prilej? Cam primejdios. Ceea ce n'a îndrăsnit să facă întâia oară, când ar fi avut aerul a ceva natural, n'avea să poată face din nou fără s'o sperie. O, dacă nu i-ar fi fost teamă de această sperietură! Chiar în seara asta, acum, pe când dormea în patul ei, ar fi intrat în odaia verișoarei lui, cu un tertip oarecare, ar fi deșteptat-o, ar fi luat-o în brațe și și-ar fi vărsat necazul cu cel puțin două sărutări.

S'a gândit, și-a închipuit scena, și iar s'a gândit. Patima îl orbea. Il furnicau fiori la gândul că putea să intre în odaia ei. Și începu să se obișnuiască cu el, să-l găsească posibil, simplu, ușor de realizat... De ce nu? «— Fotini, scoală-te... eu sunt... Ah, dragă, nu știi, mi-e cu neputință să adorm în noaptea asta... se vede că sunt bolnav... A, nu te speria, verișoaro... rămâi în pătușorul tău așa cum ești... Uite, m'am îmbrăcat și am venit să-ți... să-mi ții puțin de urât... Spune-mi ceva... poate-mi trece... Dar, ce ți-e frică? De ce faci așa? Nu, să nu țiți, nu sunt bolnav... nu, nu sunt bolnav... Te iubesc, Fotini, te iubesc!... Fie-ți milă de mine! Mor de dragul tău... Te doresc... te vreau!... Tu ești lumina mea, viața mea, femeia mea! Mă iubesci? da?... Sărută-mă și tu, scumpa mea!... Așa... ah!... ».

Și urma în gândul lui desfrânat, și sfârșea scena în odaia Fotiniei, până ce-i revedea fața

asa cum a văzut-o ieri, cu ochii dornici, cu suflarea obosită în marea plăcere a iubirii...

Se opri să asculte. Era în odaia lui o ușă care dădea în camera lui Mimi. Se apropiă și, în liniștea nopții, auzi limpede sforăitul slab al adolescentului. Peretele Fotiniei însă nu avea comunicație și era greu de auzit. De geaba își lipi urechea de tapetul brodat. Nici o suflare... Dormea oare, sau se trezise? Nu, de bună seamă că dormea. Ii spusese într-o zi că doarme neîntrerupt până dimineata... Și și-o închipui dormind în pătușorul ei, acoperită pe jumătate, cu gâtul gol, până la piept, — ca ieri în apă, — cu brațele ca o cunună albă în jurul capului bălău, cu aurul curat care se cuibărea în șanțulețele lor gingașe, printre dantelele unei cămăși de noapte cu mânecile lungi.

Ce i se întâmplă pe urmă, nici el însuși n'ar mai putea să spue. Fără să aibă nici o hotărâre, fără să-și dea bine seama ce face, ceva puternic, mult mai puternic decât el, de neînvinc, îl împingea spre faptă. Mișcările lui inconștiente erau cu toate acestea măsurate cu multă pricepere. Ajunse apoi la ușa lui și o deschise cu mare băgare de seamă, ca să nu scârțâie și să fie auzit.

Ieși pe coridorul întunecat. La fereastra cea mare a scării, — care aducea lumina prin geamuri albe și roșii, — noaptea nu albise încă, decât așa de puțin, încât abia se deosebea fereastra în întunericul înconjurător. Făcu cinci-șase pași mici, rar, sfios și înăbușit, pentru o depărtare pe care putea s'o străbată numai cu trei, și ajunse în fața ușii Fotiniei. Întâia la dreapta, — nu, n'a greșit.

Inima nu-i mai bătea ca un ciocan. Inconștientul biruise până și emoția. Și fără să-și silească voința câtuș de puțin, pipăi în întuneric, apucă clanța și suci puternic, cu bărbăție.

Mașina scârțâi ușor. Anghelos simți ivărul care se retrase dela locul lui. Dar când împinse ușa ca să se deschidă, dădu de împotrivire. Se vede că era și altă piedică, mai jos, care nu fusese trasă odată cu sucirea clanței. A! ușa era încuiată pe dinăuntru...

Aceasta fu de ajuns să-l deștepte, așa cum se deșteaptă un somnambul care cade în mare, îndată ce simte răceala apei. Speriat, lăsă mânerul să se întoarcă singur la loc, cu sgomot. Unde se ducea?... Ce căuta?... Dacă l-ar vedea cineva acolo, la ora asta, ce ar zice? Dacă ar fi fost deschisă ușa fetei și ar fi intrat înăuntru și ar fi deșteptat-o?... Ce grozăvie! ce grozăvie!... Ca un hoț, ca un ucigaș se întoarse în camera lui și închise ușa tremurând de emoție. Apoi stătu lângă ea o bucată de vreme, cu urechile ciulite spre afară. Nimic, slavă Domnului! Nici un sgomot, nici o tulburare. Se vede că nu-l auzise nimeni.

Se liniști. Dar odată cu simțământul acesta îi veni și o ciudată moleșală. Abia avu puterea să se

târască până la jeț, unde căzu frânt, ca un mort. Toate în el se opriseră, până și mintea. Mecanismul craniului rămase nemișcat, răsfrângându-i în conștiință o imagine neschimbată și stăruitoare: «Ce era să facă!... vai, ce era să pățesc!...». Și imaginea aceasta, ultimul gând, era ca forma pe care o capătă pe întinsul mării acoperit de spume epavele răslețite, după încetarea furtunii.

Rămase așa până la revărsatul zorilor. Canaturile erau luminate acum cu dungi de mărgăritar și în tăcerea pustie răsunau cele dintâi strigăte de cocoși.

Incetul cu incetul Anghelos își veni în fire. Putu să părăsească jețul și să se culce în pat. Mintea lui lucra greoiu cu imagini mai puțin aprige, mai slabe și neregulate, datorită insomniei. În cele din urmă îl cuprinse somnul și dormi aproape fără întrerupere până dimineața.

Se deșteptă senin. Somnul din zorii zilei îl potolise. Îi liniștise nervii de-a-binelea... Toată drama sufletească de peste noapte, întârâtarea, agonia, nesimțirea, — îi făceau impresia unui vis urât. A fost în adevăr realitate, sau a visat? Erau clipe, năvălite de lumina voioasă a zilei, în care se mira de întâmplare. Și dacă dorul lui stăruia cu aceeași aprindere și imaginea Fotiniei, cea de ieri, îi venea încă și acum în fața ochilor, era însă ceva mai dulce, mai împăcat, care cel puțin nu-i pricinuia nici o durere. La gândul că o avea atât de aproape de el, alături, dincolo de perete, — gând care în timpul nopții îl înnebunea, — acum se simțea mângâiat. Și se gândi cu bucurie că peste puțin, — la ora șase, — verișoara avea să intre, ca de obicei, să-l deștepte.

Dar oare, — în caz că n'a fost vis, — de ce ușa îi era încuiată? De cine și de ce îi era teamă în casa ei, în mijlocul alor săi, în vila împrejmuită ca un castel, cu grilaj și păzită de câini și oameni, ca să se încue în felul acesta fata castelanului, ca o servitoare care se teme de atacul fiului conitei? N'ar fi crezut-o niciodată pentru o Fotini; și, deși în noaptea aceea lucrul acesta fusese scăparea lui, nimic nu-l împiedica să-l socotească drept o urâtenie și o discordanță. Dar dacă, — după cum îi trecu prin minte o clipă, — odaia fetei era închisă de când venise el alături, treaba ajungea să fie de râs. «Nici Marieta!» se gândea...

I se păru că aude pași în odaia alăturată... Fotini s'a sculat, s'a îmbrăcat, a ajuns... Astăzi, tare îi era teamă că n'avea să aibă puterea să se abție... Și își aduse aminte de planul său, — un plan pe care-l dospise de o mie de ori, — și se hotărî: Avea s'o acopere de sărutări, sărutări nebunești, și dacă o speria rău... s'a isprăvit! Avea să-i spue «te iubesc!».

Și Fotini intră ca soarele de frumoasă, veselă, și se apropiă ca întotdeauna de patul vărului ei,

iar el prefăcându-se că doarme, mai înainte să apuce să-l sărute, se făcu că se deșteaptă speriat și o apucă pe neașteptate și o îmbrățișă și o sărută, odată, de două ori, de trei ori, de zece ori, pe buze, pe obraji, pe gât, unde nemerea.

Abia avu puterea să se târască până la jeț, unde căzu frânt

Dar nu simțea de loc nevoia să-i spue «te iubesc», — fiindcă nevinovata fată nu fu de loc mirată. Sărutările lui le lua drept joacă, o urmare a somnului prefăcut, pentru întregirea glumei; și dacă s'a mirat de ceva, a fost numai neobișnuita bună dispoziție a vărului ei. Și râse din suflet, — azi se vede că ai dormit foarte bine! — și-i dădu înapoi două-trei sărutări, veselă, frumoasă, fără nici o bănuială și neprihănită ca întotdeauna. Anghelos, nu, nici azi n'avea să-i spue cuvântul cel atât de dulce!...

Fotini se duse să se așeze lângă fereastra deschisă, până să se scoale tânărul de pe saltea și să-și pue hainele și cămașa. Până atunci, despărțiți de paravan, flectăreau ca niște păsărele.

— Ia te uită! zise Fotini. Să vezi, Anghelo, câte bengale mi s'au deschis azi! Tot peretele grădinii din partea aceea e plin. O adevărată sărbătoare, nu altceva!

— Și ce sunt bengalele astea?

— Nu știi ce sunt bengalele? A, sunt cei mai frumoși trandafiri!... Dar numai să te uiți la ei de departe. Fiindcă n'au aproape nici un miros; iar dacă-i rupi, își pierd toată drăgălășia pe care o au așa, atârnați de rămurelele lor lungi.

Fotini se duse să se așeze lângă fereastra deschisă

— Imi închipuiu... ce neplăcere! zise Anghelos, căruia îi plăcea întotdeauna să se certe cu vara sa în privința florilor.

— Bine, bine. Ai să vezi și pe urmă îmi spui... Dar știi una? S'a stricat vremea. Colo în zare văd nori... N'ar fi de loc de mirat dacă ar ploua...

— Păcat!... N'o să putem face și azi bae.

— A, dar e de vreme încă să faci bae în fiecare zi. Dacă vrei însă cred că putem să pescuim.

— Mulțumesc.

— Ți s'a urît cu pescuitul, ai?

— Aproape...

Era adevărat. Pescuitul, care în întâiele zile îl entusiasmase, încetul cu încetul încetase să-i mai dea vreo mulțumire. Patima pe care o presimțise, fiindcă o atinsese cu vârful degetului, nu putu să prindă rădăcini într'însul. Și cel dintâiu vânt o luă cu el.

— Nestatornic ce ești! murmură Fotini; și eu aveam speranța să fac din tine un pescar perfect! Se scurseră câteva clipe de tăcere.

— Ia spune-mi, te rog, zise deodată Anghelos; de ce-ți încui ușa noaptea?

— Ce întrebare!

— Te întreb numai! fiindcă aseară, pe când veneam la culcare, am trecut prin fața ușii tale, și la un moment... așa mi-a venit mie să deschid și să te speriu.

— Ei, și pe urmă?

— Pe urmă am vrut să deschid și n'am putut. Te încui înăuntru?

— Eu? făcu Fotini cu cea mai mare mirare; am înnebunit? Intâiu de toate nici n'am cheie... Dar știi ce? Ca să deschizi ușa mea, trebuie s'o cunoști. Se închide greu și nu se mișcă, dacă n'o împingi cu putere.

Anghelos își veni de tot în fire. Era atât de sigur acum că scena de peste noapte nu fusese un vis urât! Și când auzi cuvintele simple și firești ale Fotiniei, se gândi cu groază, unui cât de mic și întâmplător lucru își datora scăparea. Dacă ar fi împins ușa ceva mai tare, ar fi fost pierdut!... Dar iată că fata castelanului n'a înnebunit să se încue noaptea ca o servitoare în odaie.

— Și ce aveai de gând să-mi faci? îl întrebă.

— Nu știu, răspunse cu sinceritate Anghelos; vedeam eu atunci.

— Hm! bun! făcu Fotini. Să știi însă că mie nu mi-e frică... Și dacă e vorba așa, apoi am să te speriu eu odată bine de tot... Iacă, ți-o spui, ca să nu zici pe urmă că nu te-am înștințat.

Isprăvise încă de ieri acoperământul brodat pentru Sfânta Masă a bisericeții. În sfârșit!

— Să mergem și să-l punem odată, propuse lui Anghelos, după ce-l sili să admire bengalele din grădină.

Anghelos primi cu obișnuita-i plăcere. Se încercară cu pachetul și cu cheia, — care după observația lui era mai mare decât însăș biserița. — și porniră amândoi pe cărarea dela livada de măslini.

Norii cari apăruseră dimineața din spre miază-noapte, se înălțaseră și se răspândiseră pe tot întinsul cerului, pete mari pe albastrul curat, cenușii la mijloc și cu ciucuri aurii de jur împrejur. Unele mai mari erau la mijloc de culoarea plumbului. O bună bucată de timp, una din ele acoperise soarele.

— Ce zici, o să plouă? întrebă Fotini.

— Aș, nu cred! Nourăși de primăvară ca o turmă trecătoare de o... Nu vezi? tot se duc.

— Da, dar de acolo din fund vin mereu.

Anghelos nu spuse nimic. Își roti ochii asupra priveliștei, pe care pentru întâia oară o vedea cu soarele acoperit, și i se păru și mai frumoasă, cu trăsăturile acelea netulburate și limpezi în semi-lumină. Iar bucățile ascunse ale cerului, printre cele albastre, deasupra frunzișurilor argintii, lăsau impresia unei dulci, foarte dulci melancolii, care îl făcu să se gândească, fără voia lui,

că niciodată până acum nu văzuse pe Fotini tristă cât de puțin. Și-și zise în gând că un mănunchiu de nourași cu ciucuri aurii la frumusețea ei senină, înstelată, i-ar fi mers de minune.

Pe drum, pe când treceau printre malurile împodobite cu flori, tânărul culegea margarete și deditei și tot vorbind și jucându-se, împleti o cunună. Când ajunse aproape de bisericuță, cununa era gata. Și pe neașteptate o puse pe capul Fotiniei.

— Ia stai... să văd cum îți șade?!

Fata făcu o strâmbătură sarcastică și stătu într-o poziție comică. Incununarea fu luată în bătaie de joc.

— Ei, cum îți par? întrebă.

— Ești bună de dus la bălciu! zise Anghelos.

Fotini se grăbi să-și ia cununa de pe cap și s'o treacă pe braț. Strâmbătura ei spunea: «Fii serios! Așa ceva eu nu fac. E caraghios!».

Și într'adevăr, Anghelos niciodată n'o văzuse luându-și o poziție de falsă naivitate, căutând să arate o cochetărie fățarnică, să izbească. Mai ales împodobirea capului cu flori o socotea ceva supra-romantic, prefăcut, încrezut, nevrednic pentru o fată crescută la țară. Un pic de rezedă, câteva panseluțe la piept, era destul. Uneori își atârna cireși la urechi; dar numai pentru o clipă, în timpul mesei, dintr'o obișnuință care îi amintea de copilărie. Iar florile pe care le iubea pentru parfumul lor, — iasomia, busuiocul, garoafele, — le ascundea totdeauna în sân, lipite de piept.

Descuiară și intrară în bisericuță.

Fotini, cu cruci repezi, sărută icoana Sfintei, împodobii un sfeșnic cu cununa de margarete, aprinse o lumânare și apoi, cu cea mai mare nevinovăție din lume, rugă pe Anghelos să fie atât de bun și să intre în altar să întindă acoperământul.

— Ce face? zise Anghelos mirat peste măsură. Nu, nu, du-te tu, fetișo, eu nu mă pricep la dealdeasta! Ia-l și întinde-l unde vrei tu.

Și-i întinse legătura. Ea nu o luă.

— Ce, glumești? îi zise.

— De ce?

— Tu nu știi că femeile nu pot intra în altar?

— Nu mai spune!

— Sigur, e oprit...

— Și mi-e îngăduit mie! strigă Anghelos. Adică eu sunt mai puțin păcătos decât tine!... așa?

— Nici vorbă, dacă ești bărbat.

— Taci, taci că ne aude Sfânta Fotinia și dărâmă tavanul peste noi! Mai bine intră în altar fără teamă, și eu te aștept aici... Hai, nu mai sta «de lemn Tănase». Iau toată răspunderea asupra mea!

— Nu se poate! strigă Fotini.

Nu se putea, mai bine i-ar fi căzut tavanul în

cap, decât să calce Fotini peste o poruncă a religiei. Și tânărul se văzu într'o situație neplăcută.

Ce să facă? Ridică perdeaua ușii, cu toată sfiala, cu toată groaza că el, un păcătos și întinat, pângărea Sfintele Sfinților, și intră în altar, luminat mistic de o mică ușă din spre răsărit cu sticle albastre și roșii... Făcu câțiva pași înainte, încremenit, temându-se până și să se uite în voie în jur... Și trecu printr'un adevărat chin sufletesc, până să ridice unul câte unul toate lucrurile de pe Sfânta Masă, — începând cu evanghelia îmbrăcată în catifea și aur, până la vasul de sîdef al tămâiei cu lingurița de argint, — ca să întindă în grabă noul acoperământ.

Fotini stătea afară, lângă perdea, și-i urmărea operația cu luare aminte.

— Ei! ei! Ce faci? îi strigă deodată. Ai acoperit antimis-ul... Scoate-l repede!

Cumplit se mai sperie Anghelos, mai ales din pricina cuvântului, și după ce trase noul acoperământ, văzu într'adevăr dedesubt, în mijlocul celui vechiu, o bucată de stofă roșie decolorată, îndoită și roasă ca o hartă căptușită și închisă. În graba lui nici n'o observase.

— Ce e asta? zise.

— O desface preotul la liturghie. Pe dinăuntru are o icoană, zugrăvită pe pânză. De desubt pune Sfintele Taine... Discul și Potirul...

Anghelos își trase mâna înfiorat.

— A! nu pun mâna pe el, zise. Nu-l ating nici mort. Poimaine când vine popa, să-l scoată el... Lasă-mă!

Și fără să mai asculte pe Fotini, isprăvi de întins, puse la loc, cu aproximație, cărțile și lucrurile și se grăbi să iasă din altar, ca și cum îl amenințau Ingerii cu săbiile mari. Antimis-ul rămase acoperit. Și Fotini își făcu cruce și se miră de încăpățânarea aceasta fără temei.

Dar fruntea plină de sudoare a lui Anghelos dădea la iveală o atât de mare stinghereală, potolită în sfârșit când se pomeni afară, — încât fata nu voi să-l mai necăjească.

— Hai, să mergem acum, zise; nu face nimic. Mâine trimit pe Mimis să pue în rânduială totul... Aș fi dorit să știu însă de ce te-a apucat o așa de mare frică. Atât de multe păcate ai tu?

Anghelos surâse enigmatic, și sgomotul râsului îi ieși pe nas. Acest de ce n'ar fi putut de sigur să-l înțeleagă Fotini. După noaptea aceea groaznică... dimineața numaidecât... să-l pue să împodobească o Sfântă Masă!... În sfârșit, poate că era și o prostie a lui. Dar lăsând de o parte teama smintită care-l cuprinsese deodată într'un loc semi-luminat, covârșit de prejudecățile ome-nești, îi veni să rădă de acea poruncă a religiei, care putea la un moment dat să deschidă larg Sfintele Sfinților ca să intre Păcatul, și să lase dincolo de cortina Scenei o nevinovăție feciorească.

Indată ce se pomeniră iarăş la lumină şi se depărtară de bisericuţă, Anghelos, ca de obicei, uită şi de pângărire şi de groaza ei.

Făcură obișnuita lor plimbare matinală şi ajunseră până la partea opusă a moşiei. Anghelos avea poftă de mers. Drumul cel mare de țară,

Ploaia se întetise mai mult

roșcat, foarte curat și neted, cu malurile lui înflorite, care șerpuia și se suia printre dealuri, îl chema. Dar Fotini îi arătă cerul acoperit de nori. Un nor de plumb, aproape negru, mai aproape de pământ, rupt la margini, ca o cârpă destrămată, înainta spre zenit, acoperindu-i pe ceilalți cu ciudă și mândrie. Era mai cuminte dacă se întorceau acasă, înainte să-i apuce ploaia.

Și o porniră înapoi. Mergând încet, străbătură jumătate din drum, când văzură de departe o pisică alergând nebună. Peste puțin începură să țipe și să păsărele. Și cei dintâi stropi de ploaie se auziră căzând rar pe frunzișuri.

Își grăbiră pasul pe cărarea îngustă din livada măslinilor. Ploaia începu. Începură și ei să alerge și să râdă. O bucată de drum o făcură așa, lăsându-se bătuti cu plăcere de picăturile groase trimise cu putere de norul cel negru.

Dar deodată răsună un sgomot atât de puternic, încât ai fi zis că se revoltase vântul. Picăturile începură să se schimbe deodată într'un adevărat

torrent, neîntrerupt, nesfârșit. Oricât de repede ar fi alergat acum Anghelos și Fotini, era cu neputință să ajungă acasă fără să fie udați până la piele. Și se grăbiră să caute un adăpost provizoriu.

— La căsuța lui nenea Anastasis! strigă Anghelos.

— Aș!... e departe! Vino 'ncoace!

Fotini, pe când alerga înainte, coti. Pe-acolo prin apropiere se afla un măslin bătrân, cel mai mare copac din pădure, cu trunchiul înalt până la cer, scorburos, săpat ca o peșteră. Spre copacul acesta alergă Fotini și se vârî în scorbura ca o Amadriadă urmărită de Nefele.

Anghelos după ea.

— Este loc și pentru mine?

— Numai pentru tine? Nu vezi? Aici, băete, poate să încapă foarte comod întreaga... familie frumoasă!

Poate că era o exagerare. Dar doi inși îndrăgostiți puteau sta foarte comod în peșteră și să rămâie și loc liber pe deasupra. Ici, colo, rădăcinile aspre și sgrunțuroase făceau umflături ca niște scânduri necioplite. În unele părți se vedea, printre ele, pământul gol; dincolo răsăriseră flori sălbatice. Pereții aveau vreo două crăpături ca niște ferestruici, iar în față se căsca deschizătura cea mare, intrarea peșterii, lucrată într'o formă ciudată, rotundă, mai strânsă în partea de jos și mai largă în cea de sus, ca o inimă.

Aventura îi entusiasmă. Anghelos mai ales, neobișnuit cu astfel de întâmplări, cu cât auzea ploaia biciuind ritmic și fără milă copacii cu un răsunet puternic; cu cât privea pădurea prin deschizătură, tablou tulbure plouat, cu trunchiuri peste tot, printre împletiturile nenumăratelor torrente; cu cât se simțea mai mult lângă draga lui, apărați cu egoism și voluptate sub bolta impermeabilă, pe când în jur natura descoperită suferea grozav de pe urma supărării norului întunecat, Anghelos se făcea mai vesel, mai nebun. Îi năvălise suflul o bucurie cu totul copilăroasă și, pe când ținea așa mâna verișoarei, i-o strângea mereu și râdea cu hohote, fără să se gândească la nimic rău.

Dar după ce trecu câțva timp, — foarte puțin, — începu să simtă mirosul ațâțător al țărâni ude, împreună cu aburul cârnii albe ușor transpirate, care se înfierbânta lângă el. Și când se întoarse o clipă și văzu iară obrăzii roșii-vișinii acoperiți cu un puf abia deosebit, fu încercuit îndată de fiorul ispitei; doriința i se deșteptă năpraznică și în el avu loc o rășcoală. «Am s'o acopăr de sărutări, se gândi; și dacă s'o speria, am să-i spun: *te iubesc*».

Atunci pe neașteptate îi strânse mâna mai tare și strigă ca un nebun:

— O, ce frumos e aici, în scorbura copacului, iar afară pustiu și furtună! Am impresia că sunt un om sălbatic... antropofag... și-mi vine să te mănânc... uite, așa! așa!

O cuprinse în brațe și o acoperi de sărutări. Sărutări una peste alta, pe obraz, pe bărbie și pe gât, pătimașe, lungi, nesfârșite... La început, Fotini le primi fără nici o împotrivire. Pe urmă însă începu să se opuiască, să se retragă, să aplece capul, să-și puie înaintea feței mâinile ca un scut. Fiindcă o gădilau, o înfiorau, o dureau.

— Stai la un loc! îi strigă; ce ți-a venit astăzi?

În cele din urmă îi scăpă din brațe și se năpusti, ca și cum voia să iasă afară. Dar nu; se opri la deschizătură, se rezemă cu mâna de o margine, se aplecă și scoase afară numai capul.

Nici supărată nu era, nici speriată. În tot timpul luptei, râdea, râdea nebunește. Iar când, aplecată la deschizătura peșterii, văzu ploaia, tot așa de zâmbitoare și senină pofti și pe vârul ei, pe care-l lăsase în fund năucit și neliniștit, să se apropie, ca să vadă și el spectacolul.

— Vino să vezi, Anghel... .

Astfel lăsase pentru altădată surpriza...

Se apropiă din urmă. Stătu lângă ea lipit, își sprijini mâna de spatele ei și se aplecă și el în afară. Zărea, când pe subt părul bălaiu profilul trandafiriu, când deasupra capului ei, o parte din pădurea plouată.

Ploaia se întetise mai mult. O ploaie frumoasă, primăvărată, neașteptată, jucăușă și trecătoare, care făcea iarba și copacul să se înviorze. Vântu nu era de loc, iar stropii, mari și deși, cădeau drept, perpendicular. Pământul ars de soarele lui Mai, bea, sorbea la început cu lăcomie, fără să lase nici o picătură. Pe urmă însă, apa, mai îmbelșugată decât setea țărâneli, o năvălea, o spăla, o săpa și făcea o mulțime de pârâiașe care curgeau în jurul trunchiurilor ca niște șerpi. Și șerpii erau roșii. Ai fi zis că ploua sânge! Roșeața livezii ajunsese și mai accentuată și semăna acum cu coastele încruntate ale stâncii, așa cum se vedea din spre mare.

Trebuiau să strige ca să se audă unul pe altul. Muzica torențială a ploii îi asurzise. Picăturile acelea ai fi zis că erau tot atâtea coarde, pe care se plimbau arcușuri nevăzute și răspândeau mii de melodii cu acelaș ritm monoton. Dar afară de această mare orhestră, integrală, distingeai mai aproape și cântece mai mici cu ritmul lor aparte. Aici, din crengile joase ale copacului, cădeau stropi cu sgomotul înecat pe frunzele unui lăstar ars, care răsărise dela rădăcină; aiurea, stropi mai rari, de pe frunzele tufișului răsunau în mica și foarte melodică baltă a clipei.

Fotini privea acum și asculta în tăcere. Din spatele ei, Anghelos vedea arcurile lungi ale genelor înălțate spre sprâncene și-și închipuia ochii ei deschiși cu totul și extatici. Apoi, pe când își schimba un moment poziția și privirea lui trecu subt brațul ei, îi văzu pieptul dintr-o parte, ispită nebiruită, umflând rochia ca un pumn. Lupta

tânărului, — frica mai bine zis, — ținu câteva secunde. Și hotărît, se gândi ca de obicei: « Dacă se supără, îi fac mărturisirea ».

Începu încet, cu băgare de seamă, ca și cum voia să-i spuie ceva, și mâna lui, dela mijlocul ei, se sui mai sus, alunecă mai departe și se opri... Din pricina emoției, abia atingea, de teamă se uita în altă parte și din moment în moment aștepta ceva groaznic...

Nimic.

Fotini nu arătă nici cea mai mică mirare. Nici o atenție gestului îndrăzneț al vârului. De i-ar fi alintat numai părul, n'ar fi privit cu mai multă nepăsare ploaia. Și Anghelos prinse mai mult curaj. Palma care abia atingea, se rezemă acum cu putere.

Fotini tot așa! De s'ar fi rezemat pe umărul ei, n'ar fi ascultat cu o mai multă liniște muzica ploioasă. Și Anghelos prinse și mai mult curaj. Palma care se rezema cu putere, începu acum să strângă.

Nimic și iar nimic. Și tocmai în clipa în care se aștepta la acel ceva « groaznic » — cine știe ce gest de supărare, ce cuvinte de indignare sau chiar lacrimi multe de rușine, — Fotini întinse mâna cu cea mai mare naivitate afară și zise:

— Anghel, uite, uite colo un măgar cum îl plouă! Și nici nu se sinchisește, prostul!

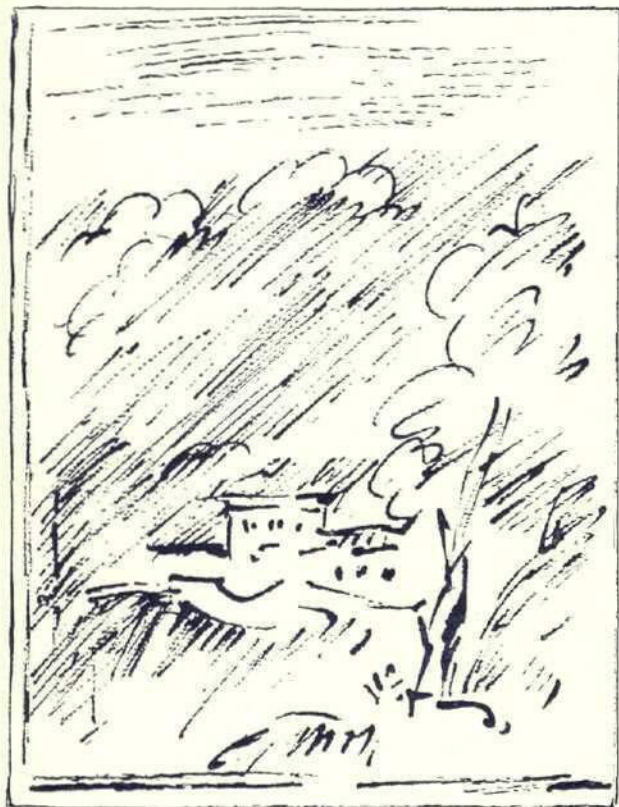
Și răsă.

Anghelos să 'nnebunească de bucurie. Subt pretext că și ei nu erau plouați mai puțin decât dobitocul, o trase în fundul peșterii, se așeză pe rădăcina care semăna cu un scaun și o silă să se așeze lângă el. Și silindu-se să-i vorbească la vrute și nevrute, — nu îndrăznea încă să tacă, — o îmbrățișă și încet, încet, subt pretext că nu rămăsese destul loc pe scaun, o puse să șadă pe genunchii lui. Și tot flecărind, cu aceeaș putere cu care ploua afară, o strângea în brațe toată... Peste puțin nu mai putea să-i vorbească. Atunci subt cuvânt că ploaia îl predispune la somn, își rezemă capul de umărul ei și închise ochii ca să « doarmă ».

Așa au rămas în peștera fericită până trecu furtuna de primăvară, — dar tot fără să-i spuie acel « te iubesc ».

Bucuria aceea care-l făcea nebun, Anghelos o simți toată ziua. Dacă ar fi avut culoare, ar fi fost culoarea pârâiașelor de ploaie din livadă; dacă ar fi avut miros, ar fi fost un aliaj de stânjinel și de tânără carne aurie... Ai fi zis că se ridicase o greutate de pe el și sbura. Semăna cu țărâna care își astâmpărase setea și, înviorată, cu ierburile, cu copacii ei, strălucea acum la soare. Cu ochii plini de bucurie, pentru întâia oară vedea natura Stâncii Roșii așa de frumoasă și fericită. Resturile norilor se înghesuiră departe, spre răsărit, și cerul strălucea iarăș cu seninătatea lui aurie. Zi veselă de primăvară.

Anghelos își binecuvânta curajul care-l liniștise. Nu era numai pentru clipele dulci prin care trecuse în scorbura măslinului bătrân; era mai ales pentru că-l părăsise teama nedeslușită a unui mare pericol care-l apăsa ca un vis urât de câteva zile. Știa oare până unde îl putea duce dorul neîmblânzit și ce rezultat putea să aibă fapta lui?

Resturile norilor se înghesuiră departe spre Răsărit

Adevărat, îl descuraja întotdeauna gândul că trebuia să-i spuie « te iubesc », în întâia clipă în care odată avea să o vadă supărată; dar ce folos ar putea aduce cuvântul, odată ce ea nu-l iubea până în momentul de față, și nu-l va putea iubi în veci?

Iată deci că Fotini îl iubea și orice teamă a lui se dovedea zadarnică! Era sigur, foarte sigur acum, că magnetul ochilor lui își făcuse efectul. Oricât de rudă îi era Fotini, oricât de naivă și nevinovată, — cum putea să-i primească alintările lui erotice, dacă nu era de mai înainte cuprinsă de o ascunsă și nerostită iubire?...

În scena de dimineață din scorbura a fost de sigur și ceva bizar, nelămurit, greu, foarte greu de limpezit: nepăsarea, nesimțirea Fotiniei. Ai fi zis că primea alintările ca un copil care nu-și dădea seama de însemnătatea lor, așa încât să nu se împotrivescă și să nu protesteze, decât numai de durere și de îmbulzire, fără nici o urmă de rușine și, culmea, fără nici o urmă de aplecare

erotică. Altul în locul lui ar fi fost îndreptățit să se neliniștească, să aibă unele bănuieli... Era oare prefăcătorie, viclenie desăvârșită sau nesimțire, nesimțirea unui animal nevinovat? Dar astăzi, în întâia zi a fericirii lui, Anghelos nu vedea decât trăsăturile cele mari și nu era de loc în stare să intre în amănunte.

Gândul că Fotini îl iubea, îl făcea răbdător. Dintr'odată, agonia chinuitoare pe care o simțea oridecâteori fata era departe, se rupse, împreună cu potolirea dorinței. Și în aceeași după amiază avu pentru întâia oară puterea să se despartă de ea cu voia lui, să meargă singur la oraș, să se întâlnească cu un prieten pe care-l păcălise de atâtea ori la întâlniri, și să viziteze cu el vechile biserici zacintiene cu comorile lor de pictură și sculptură.

Abia seara se întoarse la Stânca Roșie. Luă masa cu familia, mai vesel ca niciodată, găsi pe Fotini mai voioasă decât oricând, și se jucă cu verii lui diferite jocuri, până la ora când își spuseră bună seara și se suiră în odăile lor. Era încă de vreme; iar el, deși îi era somn, preferă să vegheze puțin pe balcon, ca să vadă răsăritul lunii, care trebuia să iasă din mare.

Așa îl fură somnul. Se deșteptă însă repede la sgomotul porții de fier, pe care o închidea nenea Anastasis, și atunci se hotărî să se culce. La lumina lunii, sui în liniște scara și ajunse în odaie. Înaintă până la scriu și frecă un chibrit ca să aprindă lumânarea... O umflătură pe patul lui, neobișnuită, îi atrase îndată privirea pieziș. Văzu, și un fior de groază îl încinse.

Doi ochișori negri deschiși, mari, veghetori, cu un extaz sălbatic, erau fixați în gol. Doi obrăjori rumeni, pe pernă, și un nor auriu de păr încrețit...

Groaza lui, — mică pedeapsă, — ținu o secundă. Se uită mai bine, văzu ce fel de stafie era și râse:

Fotini, ca să-l sperie, întinsese sub păturile patului păpușa ei cea mare.

— Mămică! strigă tare, fiind sigur că verișoara lui aștepta trează, efectul.

Din camera de alături se auzi îndată o voce « mirată »:

— Ce ai pățit, Anghelo?

— Ah! ce drăcușor împelitat îmi ești!... De așa veni acolo ți-aș arăta eu ție.

Fotini nu mai putea de răs.

— Te-ai speriat, zău? îl întrebă din nou.

— Auzi vorbă! mi s'au deslegat genunchii!

— Ei, ți-a plăcut? Asta a fost ca să înveți minte altă dată... hm!

Ce să 'nvețe? Fotini nu-și isprăvisse fraza. Dar și așa, Anghelos găsi gluma ei destul de drăgălașă.

GRIGORIOS XENOPOULOS

(Urmează)

din grecește de Anton Mistachide

desene de I. Teodorescu-Sion